

РЕШЕНИЕ

№ 438

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 01.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3584** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 14600 от 12.04.2023 г., подадена от Р. Г. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат М. З., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Решение № 1040-21-165 от 17.03.2023 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) – С. град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № 214-00-7089-3 от 26.10.2022 г. на ръководител на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 10 от КСО и чл. 54а, ал. 1 от КСО е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица.

С жалбата се поддържа неправилност и незаконосъобразност на оспорваното решение, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се липса на фактически твърдения и на мотиви за издаване на обжалвания акт. По-конкретно, административният орган не е мотивирал твърдението си, че жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, като не става ясно дали Г. не е полагала труд, или работодателят ѝ не е внасял осигуровки. Излагат се доводи, че за процесния период Р. Г. е била осигурено лице, поради което следва да ѝ бъдат заплатени полагащите ѝ се парични обезщетения за безработица. Застъпва се становище, че невнасянето на осигуровки от страна на работодателя не е основание за отказ за изплащане на парично обезщетение, като в конкретния случай такива са

внесени. Прави се искане за отмяна на Решение № 1040-21-165 от 17.03.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № 214-00-7089-3 от 26.10.2022 г. на ръководител на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 10 от КСО и чл. 54а, ал. 1 от КСО е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. З.. Поддържа жалбата на посочените в нея основания. Представя писмени бележки. Претендира разноски съгласно представен към жалбата договор за правна защита и съдействие. Алтернативно, претендира разноски на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С. град, се представлява от юк. П., който оспорва жалбата като неоснователна и поддържа изложените в решението на директора на ТП на НОИ – С. град аргументи. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 19.05.2022 г. Р. Г. е сезирала административния орган за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) на основание чл. 54а от КСО. Към него е приложена заповед № 02/18.05.2022 г., издадена от МОТОКО ЕООД за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 18.05.2022 г., на основание 71, ал. 1 от Кодекса на труда.

При извършване на преценка по правото на ПОБ на Р. Г. са установени данни, водещи до съмнение за нарушаване на осигурителното законодателство, поради което е изискана проверка на осигурител МОТОКО ЕООД от компетентните контролни органи.

На основание чл. 54г, ал. 4 от КСО, с разпореждане № 214-00-7089-1/02.06.2022 г. е спряно производството по отпускане на ПОБ, образувано по заявление № 214-00-7089/19.05.2022 г., подадено от Р. Г., до извършване на проверка в осигурител МОТОКО ЕООД.

С писмо изх. № 4023-21-333#8/12.07.2022 г. е предоставен Констативен протокол № КП-5-21-01160739/07.07.2022 г. за извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на МОТОКО ЕООД, в който са обективирани резултатите от проверката.

Установено е по данни от Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, че дружеството МОТОКО ЕООД, към момента на извършване на проверката, е със статус развиващо дейност.

Възнаграждението на Р. Г., единственото лице, което е било наето по трудово правоотношение към момента на проверката в дружеството, е изплатено за м. май 2022 г., вкл. осигурителните вноски за фонд ДОО за лица по трудово правоотношение се визуализират внесени за м. май 2022 г.

На 06.06.2022 г. в приемната на ТП на НОИ – С. град, на осигурителя са връчени заповед за извършване на проверка и задължителни предписания за представяне на документи. Осигурителят е представил в срок изисканите документи, от които е видно, че Р. Г. е сключила трудов договор № 1/2022/01.05.2022 г. на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 70 от КТ, считано от 03.05.2022 г. на длъжност „технически сътрудник“ с код по НКПД 41102006, за пълно работно време 8 часа на

ден, с основно месечно трудово възнаграждение 710.00 лв. Срокът на изпитване е определен за 3 месеца, в полза на работодателя.

От представената платежна ведомост/фиш е видно, че на Г. е начислено и изплатено трудово възнаграждение за м.05.2022 г., като е посочен първи ден в осигуряване – 03.05.2022 г., 10 отработени дни, с осигурителен доход от 377.68 лв., с последен ден в осигуряване – 17.05.2022 г., 8-часов работен ден, вид осигурен 01.

От представената от осигурителя заповед № 02/18.05.2022 г. е видно, че трудовото правоотношение с Р. Г. Г. на длъжност „технически сътрудник“ е прекратено, считано от 18.05.2022 г., на основание чл. 71, ал. 1 от КТ.

От осигурителя е представен график за работа за м.05.2022 г. за Г., видно от който за периода 03.05.2022 г. – 17.05.2022 г. лицето има отразени 10 работни дни.

По данни от информационната система на НОИ е установено, че за Р. Г. Г. е подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключен трудов договор на 01.05.2022 г., а на 18.05.2022 г. е подадено уведомление за прекратяването на трудовия договор, считано от същата дата.

В попълнена от Г. декларация по образец, свързана с фактите и обстоятелствата по наемането ѝ и полагането на труд в МОТОКО ЕООД, жалбоподателката е посочила, че е работила от къщи, като задълженията ѝ са обработка на документи и кореспонденция. Естеството на извършваната работа е „обработка на документи, обуславящи дейността на фирмата, кореспонденция – период на обучение в дейността“. Като причина за освобождаването ѝ от заеманата длъжност Г. е посочила – „не са ми посочени от управителя“.

Декларация по образец е попълнена и от управителя на дружеството МОТОКО ЕООД, в която същият е посочил, че е назначил Г. с оглед на следните качества: „организатор, технически грамотен, осъществяване на поддръжка на доставеното оборудване“. За естество на извършваната работа от жалбоподателката осигурителят е посочил: „администрация“, а като причина за освобождаването ѝ – „заповед“. В представената от осигурителя длъжностна характеристика, връчена на Г. на 03.05.2022 г. – технически сътрудник с код по НКПД 41102006, са посочени основните функции и задължения за заеманата длъжност.

След проверката на документите, представени от осигурителя и проверката, извършена в информационната система на НОИ, от контролния орган е формиран извод, че не може да се докаже по безспорен начин, че за Р. Г. Г. са изпълнени условията на чл. 10, ал. 1 от КСО в осигурителя МОТОКО ЕООД, тъй като за същата не са представени писмени доказателства, съгласно представената длъжностна характеристика от работодателя, за упражняване на трудова дейност в дружеството, нито такива са посочени в декларацията за факти и обстоятелства, представена от работодателя.

С Разпореждане № 214-00-7089-3/26.10.2022 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО с мотива, че от събраните по случая доказателства е прието, че не се доказва, че Р. Г. Г. е извършвала реална трудова дейност по трудовия си договор с МОТОКО ЕООД, ЕИК[ЕИК]. В тази връзка – за периода от 01.05.2022 г. до 17.05.2022 г., вкл. /релевантен за правото на ПОБ на жалбоподателката/, Р. Г. Г. не попада в персоналният обхват на чл. 54а, ал. 1 от КСО и не се явява осигурено лице по смисъла на КСО за този риск. В тази връзка са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-01160730/07.07.2022 г. за заличаване на

подадените данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за жалбоподателката, за периода от 03.05.2022 г. до 17.05.2022 г., които са влезли в сила на 19.11.2022 г. След като е установено, че не са били изпълнени в указания срок, са предприети действия за служебното заличаване на данните по установения с чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, ред.

При обжалването му по административен ред разпореждането на ръководителя на осигуряването за безработица е потвърдено с Решение № 1040-21-165 от 17.03.2023 г. на директора на Териториално поделение на ТП на НОИ – С. град, а жалбата срещу него е отхвърлена.

По делото, като доказателства, са приети документите, представени с административната преписка, както и такива, приобщени в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата срещу оспорваното Решение № 1040-21-165 от 17.03.2023 г. на директора на Териториално поделение на ТП на НОИ – С. град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство, съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО, е Решение № 1040-21-165 от 17.03.2023 г. на директора на Териториално поделение на ТП на НОИ – С. град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Разпореждане № 214-00-7089-3/26.10.2022 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е обжалвано по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му.

По отношение материалната законосъобразност на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане следва да се посочи, че констатациите на органите на ТП на НОИ са правилни, а направените въз основа на тях правни изводи са съответни на материалния закон.

Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в §1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО (редакция ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г., изм. - ДВ, бр. 99 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г., изм. - ДВ, бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова

дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10 от КСО, продължава и пред периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО изрично определя момента, от който възниква осигуряването – денят, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и продължава до прекратяването ѝ, респ. лицето следва добросъвестно да участва в осигурителното правоотношение и обуславящото го трудово такова, за да придобие право на парично обезщетение.

По аргумент от горното, лице, за което не е доказано, че е извършвало трудова дейност, не може да има качеството осигурено лице, независимо че по отношение на него е налице валидно трудово правоотношение с осигурителя, за него са подавани данни в НОИ и са внасяни осигурителните вноски. Следователно, изискването на законната разпоредба, съдържаща определението за „осигурено лице“ по смисъла на КСО, е лицето реално да осъществява трудова дейност по декларираното трудово правоотношение. В горния смисъл е решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г., решение № 5321 от 27.04.2021г. на ВАС по адм. д. № 1297/2021г.; решение № 7142 от 14.06.2021г. на ВАС по адм. д. № 4625/2021г.

В настоящия случай, безспорно по делото и установено от събрания доказателствен материал е обстоятелството, че жалбоподателката не е престирала работна сила при упражняване на конкретна трудова функция. Независимо от наличието на сключен трудов договор /по който факт страните не спорят, самият договор не е представен като част от доказателствения материал по делото/ и регистрирането му по реда на чл. 62, ал. 3 КТ в ТД на НАП, не може да се приеме, че се установява извършването на действия от Р. Г. по изпълнението му. Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм.д. № 12220/2019 г./ В конкретния случай при съвкупния анализ на доказателствата по делото, извод за реално извършване на трудова дейност от страна на жалбоподателя не може да бъде направен. Установените от контролния орган факти и обстоятелства не са оборени. Показанията на допуснатия до разпит свидетел по никакъв начин не установяват реалното изпълнение на трудови действия съответни на трудовата характеристика. Не се установява реално полаган труд с всички негови елементи като работно място, работно време, реално извършване на трудови действия, съответни на длъжностната характеристика и получавано периодично трудово възнаграждение. Изводите на органа са мотивирани с конкретни писмени доказателства, част от административната преписка, поради което обосновано е прието, че в конкретния случай жалбоподателката не е извършвала трудова дейност и въпреки наличието на трудов договор не е възникнало осигурително правоотношение и произтичащото от него право на обезщетение.

Съобразно изложеното, съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, такива следва да се присъдят. Същите са доказани по делото, доколкото юрисконсултско възнаграждение се дължи на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37

от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Предвид правната и фактическа сложност на делото съдът намира, че жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-165 от 17.03.2023 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № 214-00-7089-3 от 26.10.2022 г. на ръководител на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 10 от КСО и чл. 54а, ал. 1 от КСО е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица.

ОСЪЖДА Р. Г. Г. ЕГН [ЕГН] да заплати на директора на Териториално поделение на НОИ-С. град разноски по делото в размер 100 /сто/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 119 във връзка с чл. 117, ал.1, т. 2, б.“б“ от КСО.

Съдия: